

càrrec, perquè s'avinguessin a resoldre la qüestió com correspon.

Tinc la convicció que fent-ho així se resoldria satisfactòriament en la immensa majoria de poblacions i si en alguna no s'aconseguís, entre tots els companys de secció hauria de indemnitzar-se al perjudicat.

De prevaldre aquest criteri, o si algun altre es creia més factible, hauria de fer-se de seguida, car la resolució d'aquest problema urgeix. Recordem que avui quasi cap metge vol exercir en les

poblacions rurals i per això mateix no tenim plètor i encara podem mostrar agalles. Molt prompte serà massa tard, car, si els catedràtics de nostres facultats no canvien de procediment i segueixen deixant "passar bou per bèstia grossa", tindrem tal excés de personal, que fins al poblet més insignificant veurem lluites aferrissades per la conquesta del client, pesi a les delimitacions de partits mèdics, i a totes les normes d'ètica professional.

Besalú, febrer de 1926.